

Republika Hrvatska
Općinski sud u Gospiću
Stalna služba u Otočcu
Bartola Kašića 7
Otočac

Poslovni broj: P-127/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Gospiću Stalna služba u Otočcu po sutkinji Slavki Nikšić kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Zorana Marinića, iz Otočca, Pod Pakljom 8 A, OIB: 92051360800 zastupan po punomoćnici Klei Butković, odvjetnici u Sesvetama, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, zastupan po punomoćnici Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate i utvrđenja, VPS: 1.432,26 eura, nakon održane glavne javne rasprave 27. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno i njegove punomoćnice, a u odsutnosti uredno pozvane punomoćnice tuženika, 28. svibnja 2026., javno objavivši,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) broj: 9013158721 od 11.10.2007. sklopljenog između tužitelja Zorana Marinića iz Otočca, Pod Pakljom 8 A, OIB: 92051360800 i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, a koja u dijelu članka 1. glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 2,500 % od iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, platiti tužitelju Zoranu Mariniću iz Otočca, Pod Pakljom 8 A, OIB: 92051360800, iznos od 232,26 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 31.10.2007.g., do isplate po stopi koja se do dana 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, do 31. prosinca 2022. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, do 31.12.2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a

od 1.1.2024. se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, tužitelju Zoranu Mariniću iz Otočca, Pod Pakljom 8 A, OIB: 92051360800, isplatiti prouzročeni parnični trošak u iznosu od 653,10 sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa preostalim zahtjevom za naknadom parničnog troška u iznosu od 50,00 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ustao tužbom protiv tuženika radi utvrđenja i isplate navodeći da je tužitelj sa tuženikom 11.10.2007. godine sklopio Ugovor o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) broj: 9013158721 kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u iznosu od 70.000,00 kn sa rokom otplate od 84 mjeseca. Odredbom čl. 1. predmetnog Ugovora da je tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu i odobravanje kredita u visini od 2,500% od iznosa kredita, jednokratno koja se naplaćuje istovremeno s korištenjem kredita. Tužitelj da je bio primoran platiti tuženiku tzv. ulaznu naknadu kako bi mogao dobiti traženi krediti te mu je na ime takve naknade prilikom isplate kredita tuženik naplatio iznos od 1.750,00 kn i to 30.10.2007. godine. Navedeni iznos koji je naplaćen tužitelju odgovara iznosu od 232,26 eura. Nadalje se navodi da je tuženik obvezao tužitelja na plaćanje predmetne naknade bez da mu je prethodno ili naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, način njihova obračuna, razloge visine postotka, razdoblje i konačni iznos. Takva odredba da čini obvezu tužitelja kao potrošača u potpunosti neodređenom, neodredivom, a time i nepoštenom i ništetnom sukladno čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Naime, da predmetna ugovora odredba u cijelosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe iz čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora. Isto tako, da se radi o tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima koje je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana, o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo čime je tužitelju nametnuta obveza s čijim sadržajem nije bio upoznat niti je o njoj mogao pregovarati. Navedena odredba o naplati ulazne naknade stoga je nepoštena, nejasna i neodređena jer uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, suprotno načelima savjesnosti i poštenja te se kao takva ima smatrati ništetnom. S obzirom na izneseno, predlaže se donošenje presude kao u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom te prvotno ističe prigovor da je vrijednost predmeta spora utvrđena suviše visokom navodeći da se deklaratorni zahtjev ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti spora. Isto tako, ističe se i prigovor zastare jer da osnove za fiksiranje dospijeca i početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe nema, a da isto proizlazi iz presude

suda EU u predmetu C-561/21 od 25.4.2024. godine. Pojašnjava se da je svijest potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze morala postojati, ako ne ranije, onda 2018. kada je i drugi dio presude po tzv. "kolektivnoj tužbi" za CHF kredite postao pravomoćan. Nadalje se osporava da bi odredba ugovora o kreditu kojom je ugovorena predmetna naknada bila ništetna jer da predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, a samim time nema niti ništetnosti sporne odredbe. Isto tako, navodi se da sporna odredba nije nejasna ili neodređena jer da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi ugovorom definirani postotak od iznosa kredita te je na nju pristao, odnosno iznos naknade je fiksiran i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Također, ističe se da činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Stoga se predlaže odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti.

3. Prvotno valja istaći da po ocjeni ovoga Suda tuženik neosnovano prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora i to iz razloga jer je tužitelj pored zahtjeva za isplatu postavio i tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbom o ulaznoj naknadi. Stoga je valjalo utvrditi vrijednost predmeta spora kao zbroj vrijednosti deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva, a sve u skladu s odredbom čl. 37. st. 1. u vezi sa čl. 35. st. 1. i čl. 40. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 11/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 153/23, dalje: ZPP). Iz tog razloga valja odbiti navedeni prigovor.

4. Isto tako, Sud nije prihvatio niti istaknuti prigovor zastare potraživanja i to iz razloga jer je riječ u pogledu kondemnatornog zahtjeva o restitucijskom zahtjevu na temelju ništetne ugovorne odredbe, a zastara takvog restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti takve ugovorne odredbe, dakle, u konkretnom slučaju tek od pravomoćnosti prvostupanjske presude kojom je utvrđena ništetnost sporne ugovorne odredbe. Takav stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020., broj Su-IV-47/2020.

3. Tijekom provedbe dokaza izvršen je uvid u Ugovor o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) broj: 9013158721 koji je zaključen 11.10.2007. godine, list 6 i 7 spisa, izvršen je uvid u knjigovodstvenu karticu, list 11 – 21 spisa te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja, list 145 spisa.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Među strankama je nesporno da su 11.10.2007. godine zaključile gore navedeni Ugovor, a kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u iznosu od 70.000,00 kn sa rokom otplate od 84 mjeseci te je nedvojbeno da je odredbom čl. 1. predmetnog Ugovora ugovoreno da tužitelj plaća naknadu za obradu i odobravanje kredita u iznosu od 2,500% od iznosa kredita jednokratno, odnosno tzv. ulaznu naknadu, a što je tužitelj nesporno i platio.

6. Proistječe da je među strankama sporno da li je navedena ugovorna odredba nepoštena i kao takva ništetna te shodno tomu da li tužitelju pripada pravo na povrat uplaćenog, na ime tzv. ulazne naknade.

7. Tužitelj u svome iskazu navodi da mu je te 2007. trebao novac radi uređivanja kuće te da je zatražio kredit od tuženika, a misli da je možda u dva navrata išao u poslovnicu tuženika. Navodi da se sjeća da mu je kredit odobren, da je potpisao Ugovor o kreditu, a što se tiče predmetne naknade ističe da mu nitko nije skrenuo pažnju na nju u smislu za što se ona plaća i od čega se sastoji ta naknada. Navodi da je sve bilo "škrto" te da su mu kod tuženika kazali da mora samo ovjeriti Ugovor kod javnog bilježnika što je on i učinio, vratio se u banku te mu je novac ubrzo bio na računu. Naposljetku navodi da u to vrijeme nije bio vlasnik obrta, a da nije niti pregovarao sa bankom, odnosno tuženikom jer da se "to i nije moglo", već da je bilo samo "potpiši i ovjeri".

8. Iz ovakvog iskaza koji je životno logičan i uvjerljiv te ga Sud prihvaća u cijelosti proistječe da tužitelj prilikom sklapanja predmetnog Ugovora nije informiran na koje se konkretno troškove odnosi sporna naknada, da tužitelj i tuženik kao ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale o spornoj ugovornoj odredbi, već je navedena odredba unaprijed formulirana od strane tuženika, odnosno banke kao trgovca. Iz tog razloga, ovaj Sud drži da je navedena odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja te da je njom uzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te se sukladno čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03, dalje: ZZP/03) ista ima smatrati nepoštenom i ništetnom.

9. Naime, iz predmetnog Ugovora o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu), list 6 i 7 spisa, vidljivo je da je riječ o unaprijed formuliranom standardiziranom obrascu pripremljenom od strane banke te je izvjesno da tuženik i nije imao izbora da li će prihvatiti takvu odredbu ili pak ne. Dakle, u čl. 1. predmetnog Ugovora kojim je ugovorena sporna naknada nije izrijekom navedeno na što se ista odnosi, naveden je samo postotak, no, ne i određena njezina visina te proistječe da nije riječ niti o jasnoj niti o razumljivoj odredbi. Također valja napomenuti da s druge pak strane tuženik nije pružio niti jedan dokaz za suprotno utvrđenje.

10. Budući Sud drži da je navedena ugovorna odredba ništetna, to sukladno čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO) tužitelju pripada pravo na povrat nesporno plaćenog iznosa od 1.750,00 kn, odnosno sada 232,26 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 eur=7,53450 kn. Isto tako, valjalo je dosuditi na navedeni iznos i zatražene zatezne kamate i to od dana plaćanja, odnosno od 31. listopada 2007. godine pa sve do isplate, a sve sukladno čl. 1115. ZOO-a budući Sud smatra da je tuženik nesavjesni stjecatelj.

11. Budući je tužitelj uspio u parnici to mu je tuženik dužan naknaditi parnični trošak temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a.

12. Trošak je odmjerjen prema ispostavljenom troškovniku (list 147 spisa) te je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura, nadalje, za sastav podneska od 18.5.2026. kojim se očitovao na navode odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 eura, za zastupanje na ročištu od 27.5.2026. godine iznos od 200,00 eura, što daje ukupan iznos od 600,00 eura, a sve prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

12.1. Nije priznat trošak koji je naznačen kao "ishođenje dokumentacije" s obzirom da iz istog nije razvidno na što bi se točno taj trošak odnosio, a osim toga ukoliko je riječ o dokumentaciji koja je bila potrebna za utuženje, taj trošak je dakako bio koristan za samog tužitelja, no, nije bio nužan za vođenje parnice te kao takav ne može pasti na teret protivne strane.

12.2. S druge pak strane, priznat je trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura te trošak pristojbe na presudu u iznosu od 26,55 eura pa proistječe da je ukupan iznos kojeg je tuženik dužan isplatiti tužitelju na ime prouzročenog parničnog troška, iznos od 653,10 eura.

12.3. Tužitelja je valjalo odbiti sa viškom zatraženog parničnog troška u iznosu od 50,00 eura, kao neosnovanim iz gore navedenih razloga.

13. Zatezne kamate na dosuđeni parnični trošak presuđene su temeljem čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a..

14. Temeljem iznesenog, presuđeno je kao u izreci.

U Otočcu 28. svibnja 2026.

Sutkinja

Slavka Nikšić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju istovjetnih primjerka za sud i protivnu stranu, u roku od 15 dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

O tom obavijest

1. Klea Butković, odvjetnica u Sesvetama
2. Petra Vatavuk, odvjetnica u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30888-b45e1**

Kontrolni broj: **0a1e8-85102-8a20b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Gospiću** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.